

צמדיה

גיליון 20

כתב עת לשירה רב־תרבותית

אופיר מוהבן
ג'יין מייקלסון ווגלר
רונאל מרגוליס
תמר מרקוביץ'
תות הרמס סאטורי
אלי פוקס
נועה פיטליק
קלרינה פריבורקין
חגי ב. פרץ
אסתר א. קאפח
אלין (אלה) קונה
ליה קורן
סיליה קסטין
ציפי שחרור
רועי שלומי
איריס שני
בת־חן שניידר
יובל ששון

זוהר אביב
אירינה אטין
בן אייזנשטיין
עדנה אפק
דרור אריה
לאה בן־שלמה
שולה ברנע
פאולו גמבי
ורדה גנזך־יונגרמן
סבריינה דה ריטה
תמר דוד־כריספי
יפעת דיסקין
שרון הר פז
עדי וולפסון
ויליאם הרנסט הנלי
אורית כרמל־רפאלי
גבריאל לייטנר
רומי לפידות

צמדי מלחמה

מרץ 2024, אדר ב' ה'תשפ"ד

מאז השביעי באוקטובר כולנו נמצאים במלחמה שלא רצינו ובזמנים שלא חשבו שנדע כמותם. בתחילת המלחמה חששנו שהמוזה מבוהלת ושותקת, ואף אנחנו, עורכי צמדים, שתקנו. עם חלוף הזמן, והלם היום הנורא – השבעה – והלחימה בעקבותיו, נוצר הצורך לתת ביטוי אומנותי למצבור ולמכלול הרגשות.

הזמנו אתכם לשלוח אלינו צמדי שירים: שירי "הימים הנוראים האלה", ימי המלחמה האיומה, בעברית ובשפה נוספת.

קיבלנו מכם צמדים רבים והחלטנו הפעם על גיליון מורחב במיוחד שיסביר גם לעולם את אשר כולנו חווים ומרגישים מאז הכל קרה.

נקווה כולנו לבשורות טובות,
נקווה לשובם של חיילנו בשלום ולהחזרת כל החטופים הביתה.
שמרו על עצמכם בימים אלה,
עדנה ואלירן

"צמדים" הוא כתב עת מקוון המתפרסם אחת לרבעון.

בכל גיליון יפורסמו 7 שירים בלבד, אלא אם הוחלט אחרת במערכת.

ניקוד השירים, תרגומם והבעלות על זכויות היוצרים – כל אלה באחריות המשוררים. כתב העת צמדים לא עוסק בניקוד או בתרגום.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות,

לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בכתב העת,

ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בכתב העת.

Doubts

He went out to ride his bike
like every Saturday
I was wondering
What will I prepare for him
To eat
Maybe eggs and salad?
Maybe just a salad without an egg? Or just an egg?
Later I wondered
Was he kidnapped or murdered?
Maybe murdered and then kidnapped?
Maybe kidnapped and then murdered?
Saturday's questions.

תהיות

הוא יצא לרכב על אופניו
כמו בכל שבת,
תהיתי
מה אכין לו
שיאכל?
אולי ביצה וסלט?
אולי רק סלט בלי ביצה? או רק ביצה?
בהמשך תהיתי
הוא נחטף או נרצח?
אולי נרצח ואז נחטף?
אולי נחטף ואז נרצח?
אולי רק נחטף?
תהיות של שבת.

7.10.2023

20

Hebrew-English

Zohar Aviv

צמדי מלחמה
מרץ 2024, אדר ב' ה'תשפ"ד - גיליון 20

צמדיה

כתב עת לשירה רב-תרבותית

7.10.2023

יגון של אימא

Широкое поле, вокруг тишина...
Лишь месяц назад
Здесь промчалась война.
Рассыпаны пули, все ночи без сна,
"Они не вернутся"- шептали ветра.
Они здесь остались на веки веков
В том месте где правили мир и любовь.
Опавшие листья на красной земле
Последнюю осень проводят во мгле...

הדם בוער
שטוף בזעם.
הלב נקרע
אלפי קרעים,
על כל העול
לא מפעם,
האפלה,
שפיכת דמים.
יגון של אמא,
אין לו קץ.
הוא לא יחלים
חלוף הזמן.
הוא לא יזעק
לכל הצילו.
הוא ישאר
עמה לעד.

20

иврит-русский
Irina Etin

צמדי מלחמה
מרץ 2024, אדר ב' ה'תשפ"ד - גיליון 20

צמדיה
בסב עק לשורה רבי מרחוק

קצר

דברי בלע
על ערלות אַזנים
ויקודת האולת
בעינים משטמות
נענוע הולוגרמה
מלהגת ספינים בְּבִשׁוֹר
א-נא שאינו חי
מזדעק
ופקעת עצב אחת
לופתת ממאירה
משתרגת בלהט
תוככי ורידים לוהטים
ברתחא שלטת
ואלם פה ספון מים
על שִׁנְכֵר בְּכֶסֶס
על שִׁנְחַר בְּכִסּוֹתוֹ

פינע

גרובעא ווערטער
אויף פישטופטה אויערן
און דער שארפע פייער
מיט צירבעכאן אויגן
שויקעאן הולגראמעה
לעאכט מעסערס אין די פלייש
ער לעבט נישט פארשופטן
שריעטאר
און אין קליענה טובער
א מאליגנאנט ריעסט מיר
איר טאנצן פמיט וויעל
דין היסעא ווינאנס
בייז אויעטר אגענצן
און דא מויל עמער וואסער
ווייל מיר זענען פרעמדע אין זין פעאס
אויף דעם שנארקט ער אונטער זין דעקל

1400

Harken to our voices
Hark the voices of the dead:
1400 and still counting.
We were shot; we were burnt; we were hewn; were defiled.

Harken to our voices:

We know
The heavens are empty;

NO GOD!

1400

שמעו את קולנו
שמעו את קולות המתים:
1400 ועדין סופרים.

ירויים, שרופים, כרותים מחללים.

שמעו את קולנו
שמעו את קולות המתים:
אנחנו יודעים
השמים ריקים

אין אלהים

* In Memory of 1,400 Israelis massacred by Hamas on Oct.7

20

Hebrew-English
Edna Aphek

צמדי מלחמה
מרץ 2024, אדר ב' ה'תשפ"ד - גיליון 20

צמדיה
בזכר עוז לשירה רבי משה מוהר

Rentrer à la maison

Et ce n'est pas une guerre pour la victoire
Pas sur la beauté ou la logique
Tila ou Ehdad Hémon
Juste une autre guerre
Que tu n'iras nulle part

Et il est là sur la colline
Qu'il ne voulait rien
Juste pour rentrer chez moi en paix
Peu importe qu'il soit faible

Et c'est drôle
parce que c'est vrai
parce qu'on ne veut pas de l'acuité de la victoire
D'un côté, je ne veux pas de la vague
d'indulgence à la fin
la folie
Tout le monde veut juste rentrer chez lui en paix

La guerre ne détermine pas qui a raison,
mais seulement qui reste
Il ne s'agit pas de gloire, de victoire, d'argent, d'idées
Elle est sur ce qui reste...

ce n'est pas une guerre que nous avons commencée
Nous ne déclenchons pas de guerres
Nous ouvrons les registres
et accumuler des factures
Comptes

לחזור הביתה

וזו לא מלחמה על נצחון
לא על פאר או הגיון
תהלה או אהדת ההמון
סתם עוד מלחמה
שלא הולכת שלום מקום

והוא שם על הגבעה
שהוא לא רצה שום צל"ש
רק לחזור הביתה בשלום
למי אכפת שהוא חלש

וזו מצחיק
כי זה נכון
כי אף אחד לא רוצה את חדות הנצחון
אף אחד לא רוצה את גאות ההתרפקות בסיום
השגעון
כלם רק רוצים לחזור הביתה בשלום

המלחמה לא קובעת מי צודק, אלא רק מי נותר
היא לא על תהלה, על נצחון, כסף, רעיון
היא על מה שנשאר...

זו לא מלחמה שאנחנו פתחנו
אנחנו לא פותחים במלחמות
אנחנו פותחים פנקסים
וצוברים חשבונות חשבונות
חשבונות

And on the Seventh Day

וביום השביעי

I met (the) evil face to face
He(it) was terrifying
He was cruel
And he laughed at my tears
So foreign and ugly
My shout was not his shout
He has eyes that did not see
That (the) blood is blood
And it's only purpose
To kill, shatter, hurt hurt hurt.
Is this the man
Which was born in the image? [[of god]]
God, I ask,
Excuse me if I'm not impressed.
Creator of the sky, earth and darkness and light
And all forest animals
And the fruit of knowledge and flower and bird
And in the seventh day
Early in the morning
You were not there
And not one of your angels

But our angels were and are
Here and also there
And we wonder how we could again
Create to ourselves
With our rage, with our tears
A world and (a) man in our image.

פגשתי את הרע פנים אל פנים
הוא היה מבעית
הוא היה אכזר
והוא צחק לדמעותי
כל כך זר ומלער
הצעקה שלי לא היתה צעקתו
היו לו עינים שלא ראו
שהדם הוא דם
וכל מעודו
להרג, לנתץ, להכאיב להכאיב להכאיב.
האם זה האדם
שנברא בצלם?
אלוהים, אני שואלת,
סליחה אם אינני מתפעלת.
הבורא שמים וארץ וחשך ואור
וכל חיתו יער
וקרי עץ הדעת ופרח וצפור
וביום השביעי
בבקר מקדם
לא היית שם
ולא אף אחד ממלאכך
אבל מלאכינו היו ועודם
כאן וגם שם
ואנחנו תוהים איך נשוב ונוכל
לברא לעצמנו
במו זעמנו, במו דמעותינו
עולם ואדם בצלמנו.

7.10.2023 الجحيم

وظهر فجأة بكامل قوته,
رهيب من أي وقت مضى,
مستهلك ومحطم
يحترق بلا رحمة، بلا توقف،
حطم باب حياتنا بمخالب فولاذية،
أمسك بحلق الأطفال وذبحهم،
وبقيت البشاعة والوحشية
وجاء الشيطان ليتفحص عملياته،
وصفق مرتاحاً:
تم إنجاز المهمة بدقة.

7.10.2023 תופת

היא הגיחה לפתע במלואה,
אימה מתמיד, מכלה ומנתצת
שורפת ללא רחם, ללא הפסק,
פרצה את דלת חיינו בצפרני פלדה,
אחזה בגרונות עוללים ושחטה,
זועה ופלצות נותרו אחריה,
בא השטן לבדק מעלליה,
מחא כף בספוק-
המשימה מלאה בדיוק.

*

Sono nato ebreo, sono nato cristiano
sono nato italiano
ho sentito sull'addome
i proiettili, le lame taglienti,
i denti dei figli dell'odio
e questo è solo l'ultimo episodio
mi sono trovato sulla pelle
gli spini e le spille, le ferite
inardite nel deserto dell'umanità
senza verità è rumorosa la minoranza
ipocrisia, odio ignoranza
con abbondanza di vomiti ho scoperto
quanti sono ancora gli antisemiti
la pace si fonda allora su un principio aureo:
ogni cristiano è prima un ebreo

*

נולדתי יהודי,
נולדתי נוצרי,
נולדתי איטלקי
מבשרי חזיתי את הקליעים
את חד הלהבים
את שניהם של ילדי המשטמה
זאת רק החליה האחרונה
בעורי קוצים וסככות
פצעי קמלים במדבר האנושות
באין אמת רועש המעוט
צביעות, שנאה ובורות.
מתבוסס בקיאי גליתי
מה רבו האנטישמים
ראשית שלום באות הזהב
כל נוצרי הוא קדם יהודי

פאולו גמבי

הוא משורר וסופר.
מהמשוררים החשובים
והמוערכים באיטליה.
מייסד תנועת
שירת הרנסנס

20

Ebraico-Italiano
Paolo Gambi

צמדי מלחמה
מרץ 2024, אדר ב' ה'תשפ"ד - גיליון 20

צמדיה
סמל עק לשוויון רב-תרבותי

Una terra in tremore e illuminazione

La nostra candela spesso scuotere
Sembra che si sia spento, come un'illusione
I nostri spiriti sono abbassati e purificati
E salta immediatamente e aumenta il suo fuoco
La miccia si avvolge attorno al suo stoppino: la sua fiamma
Un espansore si gonfiò con la sua fiamma
al nostro spirito umiliato restituisce la sua corona
Le nostre anime sono cadute dalle loro altezze nella luce
Perché non si estinguerà per sempre

In questo rapporto reciproco
La nostra candela spesso scuotere
E solo la candela sembra essere sbiadita
In questa terra tremante e illuminata.

ארץ ברעידה והארה

נרנו מרבה לרעד
דומה כי כבה – כמו משטה
רוחנו מנמיד ומשתבר
ובאחת מזנק באש
הפתיל עוטף בהלתו – שלהבתו
מרחיב נפחו בבצרתו
לרוחנו ששפלה מחזיר עטרתה
נפשנו שנדרדרה מגביה בהארה
כי לנצח לא יכבה
כל עוד אותו נלבה
ביחס הגומלין הזה
נרנו מרבה לרעד
ורק דומה כי מט לדעך
בארץ הרועדת והמוארת הזאת.

בשם האנושיות

בשם האנושיות
בשם המוסר,
בשם ילדינו ולמען השפיות
בשם ילדים תמימים שישנו באותו הלילה, אל תעמדו מנגד.
דמיינו כי משהו פורץ את הדלת, יורה בתינוק המתוק בשנתו
אמרו לכולם, לעולם לא עוד.
דמיינו את ילדיכם רוקדים בשמי הכוכבים
ושבדקות הקרובות, דקות עקובות מדם,
אושרם יהפוך לצלקת שלכם
לא מדובר במלאכים שנרצחו בשנתם,
אלא בילדים תמימים, איש לא שמר עליהם.
זה הזמן לתיקון העוולות,
כך תוכלו להגיד בשנים הבאות,
עשינו הכול לעצור את זה.
פקחו עיניכם,
את ליבכם, נשמתכם.
יתכן, שלא תוכלו לעכל את עומק הרוע,
אך לעולם לא עוד, קורה ממש עכשיו
עשו את הדבר הנכון,
כדי שכל זה לא היה לשווא, ואבק ברוח.

In the name of humanity

In the name of humanity
In the name of Morality
In the name of our children
For the sake of Our Sanity
In the name of innocent children who were sleeping that night,
Don't be a bystander.
Imagine someone breaks down your door
Shoots a sweet baby, while sleeping
say to all, no more!
Imagine your children dancing under the stars
not knowing, in a few bloody minuets
their happiness will become your scars
Open your eyes you must realize
These were not angels killed in their sleep
But innocent children you could not protect
This is time for righting the wrong
years to come you will be able to say,
hay, I did all I could to stop this.
open your eyes your heart and soul
Perhaps you cannot grasp the depth of evil
But never again, is happening now
So cast your pride aside, do the right thing
Otherwise, this is all just dust in the wind

הלב נדם

נדם לבם של הנרצחים,
נדם לבם הממשיך לפעם של החטופות והחטופים
נדם לבה של האם,
נדם לבו של האב,
של הסב,
של הסבתא
נדם לבו של העם.
מכת חשכל לא תקים לתחיה
את מי שקפחו חייהם
על ידי מרצחים חסרי לב ונשמה
ביום שטוף שמש
יום שמחת תורה!
אך,

Das Herz hat aufgehört

Die Herzen der Ermordeten haben aufgehört zu schlagen,
Die Herzen der Entführten und ihrer Entführer schlagen weiter.
Das Herz der Mutter hat aufgehört zu schlagen,
das Herz des Vaters,
des Großvaters,
der Großmutter,
das Herz der Nation hat aufgehört zu schlagen.
Ein Elektroschock wird die Menschen nicht wieder zum Leben erwecken.
deren Leben geraubt wurde
von seelenlosen, herzlosen Mördern,
An einem sonnigen Tag,
an dem wir uns über die Tora freuten!
Und doch
sät das Leben weiter Taten in ihre Herzen,
Für die, die zu früh gepflückt wurden,
Damit das Leben weitergeht,
Für die Generation, die in stiller Betrachtung steht
An Tagen des Gedenkens,
Zu Ehren derer, denen das Leben verweigert wurde!

החיים ומשיכו להטעין בעשייה את לבם
למען אלו שנקטפו בטרם עת
למען המשכיות החיים
למען הדור שיעמד בדקת דומיה
בימי הזכרון
בזכות אלה שלא זכו בחיים!

*

Le lacrime di una madre
non si possono asciugare
con un semplice fazzoletto.

C'e bisogno
di un popolo intero
che
L' abbracci.

*

דמעות של אמהות
לא נתן ליבש
עם ממחטה פשוטה.

צריך
עם שלם
מחבק.

What did I learn

What I learned was.
 What I have learned was faded.
 What I learned was "reality"?
 Maybe "realistic"?
 Was it "hallucination"?
 Maybe "hallucinatory"?
 Was it "incorrect"?
 "Unlikely"?
 "Proportional" or "disproportional"?
 What I learned was at all?
 Maybe it was "memory"?
 Maybe elusive,
 maybe rooted in us eternally in disgrace?
 Is it like previous pogroms?
 What I learned was Shiv'ah.

מה למדתי?

מה שלמדתי היה.
 מה שלמדתי נגזז.
 מה שלמדתי היה "מציאות"?
 אולי "מציאותי"?
 היה זה "הזיה"?
 אולי "הזוי"?
 היה זה "בלתי נכון"?
 "לא סביר"?
 "פרופורציונלי" או שמא "לא פרופורציונלי"?
 מה שלמדתי היה בכלל?
 אולי היה זה "זכרון"?
 אולי חמקמה, אולי נטוע בנו לדראון עולם?
 האם כמו הפוגרומים הקודמים?
 מה שלמדתי היה שבעה.

Wieder

„Nie wieder!“, sagten sie
Und wieder und wieder, bis es nicht
Mehr anzuhören und mit anzuschauen ist.

Babys, Kinder, Jugendliche,
Frauen und Männer, Großeltern –
Verschwunden.

Schweigen. Und wieder erinnern:
Durch alle Generationen atmet
Die jüdische Seele
Wieder und wieder in Ewigkeit.

אמרו

אמרו "לעולם לא עוד"
ועוד ועוד עד שאי
אפשר לשמע ולראות.

תינוקות, ילדים, עלמות
ועלמים, נשים וגברים,
סבים וסבתות, נעלמים

נאעלמים. ושוב לזכר שבכל
דור ודור נפש יהודי הומיה,
לעלם ולעלמי עלמיה.

Invictus

Out of the night that covers me,
Black as the Pit from pole to pole,
I thank whatever gods may be
For my unconquerable soul.
In the fell clutch of circumstance
I have not winced nor cried aloud.
Under the bludgeonings of chance
My head is bloody, but unbowed.
Beyond this place of wrath and tears
Looms but the Horror of the shade,
And yet the menace of the years
Finds, and shall find, me unafraid.
It matters not how strait the gate,
How charged with punishments the scroll,
I am the master of my fate:
I am the captain of my soul.

אינוויקטוס

סביבי הלילה האפל -
תהום שחורה ללא גבולות,
אבל אני מודה לאל
שאת נפשי אין לכולות.

מהלמות של הגורל
לא העלו בי קול תחנון.
בתוך מפלת המזל
ראשי זב דם, אך לא רכון.

העולם מלא בחמה וני,
ומעברו - הצל הנורא.
אך מהאיום של השנים
יראתי לא, ולא אירא.

גם אם קרוב האבדון,
ומנת חלקי היא אכזרית,
לגורלי אני האדון:
לנשמתי אני הקברניט.

Invictus

Out of the night that covers me,
Black as the Pit from pole to pole,
I thank whatever gods may be
For my unconquerable soul.
In the fell clutch of circumstance
I have not winced nor cried aloud.
Under the bludgeonings of chance
My head is bloody, but unbowed.
Beyond this place of wrath and tears
Looms but the Horror of the shade,
And yet the menace of the years
Finds, and shall find, me unafraid.
It matters not how strait the gate,
How charged with punishments the scroll,
I am the master of my fate:
I am the captain of my soul.

אינוויקטוס

סביבי הלילה האפל -
תהום שחורה ללא גבולות,
אבל אני מודה לאל
שאת נפשי אין לכולות.

מהלמות של הגורל
לא העלו בי קול תחנון.
בתוך מפלת המזל
ראשי זב דם, אך לא רכון.

העולם מלא בחמה וני,
ומעברו - הצל הנורא.
אך מהאיום של השנים
יראתי לא, ולא אירא.

גם אם קרוב האבדון,
ומנת חלקי היא אכזרית,
לגורלי אני האדון:
לנשמתני אני הקברניט.

ויליאם הרנסט הנלי
(1849-1903)
היה משורר, סופר,
עורך ומבקר.
מהמשוררים האנגלים
הפטריסטים
הידועים והחשובים

Навечно

Быть может, в конце печали наступит покой.
Никто не знает, что найдет
За краем этого ничего,
В конце ночи, ослеплённой белизной,
Рассыпающейся от пустоты.
Дерево рухнуло на опушке
На постель из опавших игл.
Дрожь по земле, трещины
От удара, птицы взлетают ввысь.
Быть может, в конце потерь и придет
Смысл. Кто знает, какой.
Еще не рано, уже
Не поздно, зато - навечно.

נצח

אולי בקצה הצער יש שקט
איש אינו יודע מה נמצא
בסוף האין
בתם לילות מסגורים מלבן
ממוטטים מריק.
בקצה היער עץ נופל
מצע של מחטים לו כר
אדוות של זעזוע חורשות תלמים
באדמה. צפורים עפות לגבה.
אולי בקצה האבדנים ישנה
תוחלת מי יודע מה פשר
הדברים. אין מקדם
ומאחר, אך נצח.

Soldiers-children

Soldiers-children, the morning light
finds it difficult to wake them up.
Heroes for a moment, tired of carrying the weight
of their bravery, their memory veiled
like scratches of a paintbrush on white.

Nobody asked us if we wanted
to participate in the big children's games,
and we didn't ask
for You have chosen us,
and we are light.

Horsemen and bows are gathered into the playbox
White shrouds are gathered,
ghostly lines on an empty canvas.

The hunter begs the hunted to forgive him:
Give yourself to me and we shall be one

Soldiers-children, heroes
for an hour, ask for nothing.

חיילים-ילדים

אור הבקר מתקשה להעיר חיילים-ילדים,
גבורים לרגע ועיפים בנשא משא גבורתם
זכרונם מתעטה כשריטות מכחול על לבן.

לא נשאלנו אם להשתתף
במשחקי ילדים גדולים,
לא שאלנו כי ילדים אנחנו
והרי אותנו בחרת מכל, ואנחנו אור.

סוסים וקשתות נאספים לקפסת המשחק
תכריכים לבנים נאספים, קוים לבנים על לבן.

ציד מבקש סליחה מהנצוד
באומר תן לי את שלך ותהיה חלק בי.

חיילים-ילדים גבורים לשעה
אינם מבקשים דבר.

ערמות

צער נערם והשתתפות במלים כבר אינה מספיקה
השבוע אשה שלחה את המטפלת שלה לקניות וקפצה מהחלון
השבתי להשתתף בצערה

Tas

Le chagrin est empilé et mon engagement avec des mots n'est plus suffisant
Cette semaine une femme a envoyé son aide-soignante pour une comission et a sauté par la fenêtre
J'ai pensé à me joindre à sa peine

Nimm

Nimm mich weg von hier
 Rett' mich vor dieser Verwüstung,
 Wo meine Träume sterben und die Hoffnung widerlegt ist
 Bitte, ich bitte dich, wegzunehmen
 Alles, was von mir übrig ist
 Körper, Gestalt, Geist
 Ich kann dies nicht weiter tun
 Ich will das nicht mehr
 Zu kämpfen oder zu fliehen
 Vor diesen Kriegen von zerstörerischen Menschen,
 Anbeter von ungöttlichen Biestern
 Nimm mich mit ihnen
 Verdamm uns ohne schlechtes Gewissen
 Vertreib uns in unsere Torheit,
 Die uns erwartet, in dem Abgrund
 Zwischen Mitgefühl und Qual
 Lass uns hinabstürzen

Vielleicht werd' ich einst loben
 Diejenigen, die waren, diejenigen, die sind
 Das, was hätte sein können
 Aber nunmehr
 Erlaub mir, mich zu stürzen
 Bis ich zerschmetterte, auf dieser hässlichen Welt
 Bis ich aufhöre, zu sein

תיקחי

תקחי אותי מכאן
 הושיעני מן הישימון
 בו חלומותי גועו ותקוותי נגוזו
 אנא ממך, תקחי
 ממני הכל, כל שנותר
 גוף, צורה, רוח
 איני יכול יותר
 איני רוצה יותר
 להלחם או לברוח
 ממלחמותיהם של אדני צבאות,
 עובדי אלילים של אחרוני ההמאות,
 תקחי אותי אתם
 תטילי בנו רפש
 תגלגלי אותנו בזפת ונוצות
 לתוך התהום שנפער
 בין הקאב לחמלה
 תני לנו לפל

אולי יום אחד אקום ואברך
 על מה שהיה, על מה שישנו
 על מה שהיה יכול להיות
 אך לבינתים
 הניחי לי לפל
 עד שאתנפץ על אדמת הבלהות
 עד שאחדל מלהיות

Beneath

מתחת

Beneath, a marvel of engineering has driven into the depths where aquifers spring forth water in a dry land.

Three and a half miles stretch like giant metal veins inside the silent flesh of earth.

Satellites do not remark it, nor drones detect. Unseen, its long threads converge, separate; climb shafts of invisibility into innocent places: the hospital, the school, the mosque; silent, beneath the warmth of a baby's crib.

Slick tunnels weave to the very edge of its world: a malign spider secret.

Here, the hostages of grave misfortune, survivors of a new genocide, are forced to silence.

Driven to and fro like cattle, it is a twilight existence; whilst ravaged families and friends now lie beneath a giving soil. Hatred spiders through the dry tear earth, even as we grieve.

Metal cannot weep. And what use tears, in a time of war?

בתהומות, נסעו פלאי ההנדסה
אקוויפרים נובעי מים בארץ יבשה
ירידי מתכת פוערים לשון ענק
בבשר האדמה הדומם – מחנק
עין לזון לא ראתה לסמן
כנף רחף לא מזהה אן לכוון

עלום לא נראה, זרועותיו הארוכות מכנסות
נבדל, נטפל למאורות סוד באי נראות
נזחל לאזורי התמימות:
בית חולים, בית ספר, מסגד תפלה
דממה, מתחת חם גופו של תינוק בעריסה

מקצה עולם עד קצהו
מנהרות חלקלקות אורגות
סוד עכביש מלאכת זדון – אסון

כאן בני ערבה אסונים כבד לשחיקה
נצולי מזמת שמד של עם שקם חדש
נכפים לאלם קול ודם שתיקה מעיקה.

כצאן לטבח מובלים לכאן לשם
קיום של דמדומים עמוד עשן
חברים נופלים משפחה מדממת
שוכבים בתחתיות אדמה נותנת

שנאת עכביש דרך אדמת דמעות
היא כביש יבשה, בימי אבלות קשה
מתכת לא תבכה לא תזיל דמעה
מה יואיל בכי בעיתות מלחמה?

ג'יין מייקלסון ווגלר
היא משוררת בריטית

20

Hebrew-English
Jane Michelson Vuglar

צמדי מלחמה
מרץ 2024, אדר ב' ה'תשפ"ד - גיליון 20

צמדיה 8
סמך עון לשירה רבת-החוץ

пропасть

ищет меня
В бездне каждого из нас
Она украшена
с явной неопределенностью
острый как бритва
Окутанный тьмой
Каждый ходит в своей темноте
Она смотрит вокруг и задается вопросом
Кто-нибудь приходил ему в голову
Ради установления мира между нами
война нужна

תהום

מחפשת אותי
בתהום של כלנו
היא מעטרת
באי ודאות בורח
חדה כתער
עטופה באפלה
כל אחד מטיל בשחר שלו
מביטה סביב ותוהה
האם מישהו העלה בדעתו
שבשביל להביא שלום בינינו
צריך מלחמה

Одна жизнь

"Разрушен мир мой",
Сказал отец
Потерявший сына.
Охад Мундер
Неспешно
Покидает газу.
Мир новый
Открывается
Пред ним.

נפש אחת

"כל עולמי חרב עלי",
אמר האבא
ששכל את בנו.
אהד מונדר
נוסע לאטו
מחיץ לעזה.
עולם חדש
נבנה בתוך עיניו.

From Broken Pieces

7. The Poet's Commandment In Time Of War
Omission it must be:
You poet leave off!
Be the silent witness
At the loss of words.

Put down the pen for the time being
And let the dead with the truth rest in peace:
Oh do write but not quite now
For the truth is certainly a lie.

If you'll say "treason"
"Fairy tale" we'll shout.
If you'll stick to your song
We shall put you to the stake instead.

מתוך שברים

ז מצות-המשורר בעת-מלחמה
מחדל מחדל
המשורר חדל!
היה לעד אלם
באין מלים.

הנח העט בזו העת
מן המת והאמת:
כתב לא עכשו
כי האמת כזב.

אם תאמר "בגידה":
נגער "אגדה":
אם תדבק במקצב:
נדביקך אל הצלב.

La promesse

הבטחה

Quand est-ce qu'octobre prochain viendra déjà
Octobre cette année An se déroule si lentement pour moi

Fatigué, je lève les yeux
Pour que le Père Hiver revienne
puisse-t-il nous envelopper soigneusement,
avec des mains tremblantes

laver les rétroviseurs des bords des routes
Ici dans les champs devant nous

fatigué, regardant le Père Hiver revienne
L'année prochaine, le blé reviendra
Et nous aussi sommes le comme le phénix

Parce qu'il y a demain, parce que tu m'as promis :
"Ne vous inquiétez pas, le meilleur finira par venir"

Quand est-ce qu'octobre prochain viendra déjà
Le temps passe si lentement

מתי כבר יבוא אוקטובר הבא
תשרי השנה עובר לי כל כך לאט

עייפים, מביטים למרומים
לאבא חרף שישוב
שיעטף אותנו בזהירות, בידים רועדות

שישטף את המראות מצדי הדרך
כאן בשדות מולנו

עייפים, מביטים למרומים, לאבא חרף, שישוב
בשנה הבאה, החטה תחזור
וגם אנחנו כמו עוף החול

כי יש מחר, כי הבטחת לי:
"לא לדאג, בסוף יבוא הטוב"

מתי כבר יבוא אוקטובר הבא
תשרי השנה עובר כל כך לאט

Human Genome

God created man
And man created suffering
Such a peculiar lineage
Hereditary disease
A fucking genetic defect.

הגנום האנושי

אלוהים ברא את האדם
והאדם ברא את הסבל
שושלת מוזרה
מחלה תורשתית
גנים דפוקים.

Молитва о Дожде

Мы молились о благословенном дожде,
а нас затопил поток крови.
поля поселений напоенные
кровью отверженного народа.

В подвалах убийц
младенцы в плену
молят о материнском молоке
Бог более не милосерден к маленьким детям.

А мы,
заливаем бумагу черными чернилами
наполняем пространство пустыми словами
потерявшими смысл.

תפילת הגשם

התפללנו לגשמי בִּרְכָה
אך יָרַד עלינו מבול של דם.
שדות העוֹטֵף רוויים -
דמי עמנו הִפְקֵר.

במרתפי המִרְצָחִים
תינוקות שְׂבוּיִים
מתחננים לחלב אִמּוֹן
אֱלֹהִים כָּבֵד לא מִרְחֵם על ילְדֵי הָגֶן.

וְאֵנַחְנוּ
שׁוֹפְכִים דִּיּוֹ שָׁחַר על דָּף
מִמְלָאִים חָלָל בְּמַלִּים רִיקוֹת
שֶׁאֵבְדוּ מִשְׁמְעוֹת.

Grief

Is the hole in reality,
that keeps ripping apart,
that nobody sees,
but you.

The tossed scraps left
from the world after it broke down,
that nobody would pick up,
for you.

The horrible unending scream,
echoing in your head,
that nobody hears,
but you.

The tender touch,
the compassionate hand,
that everybody extends,
to you,

but is impossible
for you

to grasp.

אבל

הוא החר במציאות
שממשיך להקרע
קשאף אחד לא רואה,
מלבדך

הוא הרסיסים המפזרים שנותרו
מהעולם, לאחר שהוא התנפץ,
שאף אחד לא יאסף,
בשבילך

הוא הצרחת הלא־נפסקת
המהדהדת בתוך ראשך,
שאף אחד לא שומע,
מלבדך

הוא המגע הרך,
היד הרחומה,
שכלם מושיטים
לך

אבל אתה,
פשוט לא יכל

לתפס

World's face

In a loud world
rare is silence.
In a gaudy world
shame is gone.
In a greedy world
rules violence.
In a tragic world
we should ask,
What does God require?

פני העולם

בעולם צעקני
השתיקה יקרה.
בעולם ראותני
הבושה נעלמה.
בעולם חמדני
האלימות גואה.
בעולם טרגי נשאל,
מה דורש אל עולם?

א פארפאלן מיידל

ילדה אבודה

א פאר אויגן קוקן אויף מיר פון צווישן די חורבות,
עס איז גאנץ טונקל און קאלט אין דעם בנין.
א קליין מיידל זיצט אויפן דיל
מיט א בלויע טיכל אין דער האנט.
איך בין נענטער צו איר
און איר פרעגט: "וועמענס מיידל ביסטו?
וואו זענען דיין עלטערן?"
איך גיך צו איר
און זי קומט ארויס פון באהעלטעניש,
גייענדיק צו מיר מיט קווענקלענדיקע טריט,
קוועטשנדיק מיין האנט שטארק
און איר זאגן: "קום נאך מיר".
מיר קומען צו א שנאָרנדיק טיר.
זי עפנט די טיר
און מיר זענען אריין אין חדר,
צוויי קערפער זענען געשטאכן און געשאסן,
נאָקעט אויף די שטאָק.
זי דרייט זיך צו מיר מיט טרערן,
וואס גייען אריבער די באקן:
"דאס זענען מיינע עלטערן,
איך האב נישט קיין איין פנים אויף דער וועלט,
איך בין געבליבן אליין".

זיג עינים מביט בי מתוך ההריסות,
דיי חשוך וקר בתוך המבנה.
ילדה קטנה יושבת על הרצפה ובגדה מטפחת כחלה.
אני מתקרבת אליה לאט
ושואלת: "ילדה של מי את?
איפה ההורים שלך?"
אני מושיטה אליה יד
ואז היא יוצאת ממחבואה,
פוסעת אלי בצעדים מהססים, לוחצת את ידי חזק
ואומרת: "בואי אחרי".
אנו מגיעות אל דלת מפרכת.
היא פותחת את הדלת
ואנו נכנסות אל תוך החדר,
שתי גופות דקורות ויריזיות,
ערמות שרועות על הרצפה.
היא פונה אלי ודמעות זולגות על לחיה:
"אלה ההורים שלי,
אין לי אף אחד בעולם,
נשארת לבד".

*

And in the Kibbutz
Shattered photo exhibition,
pieces of life,
Body fragments
and soul.

And at home
windows blown away,
Collapsed dreams.
Spilled dreams from red walls.

And all the names of those who went,
All the hands that will no longer hold.
Will be no more.
with unbearable ease of existence
and death.

And for those who are left behind,
derived
Do not forget.
don't forgive.
No more pity
Anymore.

*

ובקבוץ,
תערוכת תמונות מנפצות.
רסיסי חיים.
שבירי גוף
ונפש.

ובבית,
חלונות מפניחים.
חלומות שקרסו.
זכרונות שזלגו מקירות אדמים.

וכל השמות של אלה שהלכו בחטף,
כל הידיים שלא יאחזו עוד,
לא יהיו עוד,
בקלות בלתי נסבלת של קיום
ומות.

ועל מי שנשאר מאחור
נותר,
לא לשכח.
לא לסלח.
לא לחמל עוד
לעולם.

*

Eu corro pelos caminhos
e o vento desveste minhas preocupações.
Minhas lágrimas esfriam minha pele
eu imagino
a vida das pessoas na Nova Zelândia...

E aqui as pessoas são sequestradas
e meu coração também
e minhas mãos algemadas.

*

אני רצה בשבילים
ומפשיטה את דאגותי ברוח.
דמעותי מתקררות על עורי
אני מדמנת
איך חיים האנשים בניו זילנד...

כאן נחטפים אנשים
קשליבי אתם
ומעשי מאוזקים.

Et ensuite, la guerre

ואז מלחמה

Comme si le temps ne s'était pas écoulé, une sirène d'alarme déchire la membrane d'un matin festif. Je jette un coup d'œil fatigué avant de retourner dans mes draps. Un cauchemar, sans doute.

וקאלו לא חלף זמן ואנשקת אמת קורעת בקרוב הבוקר ההגיגי. בעינים סרוטות בוקה, שבה ליצועי. אין זה אלא חלום בלהות.

Et puis un massacre.

ואז טבח!

Et comme si le temps ne s'était pas écoulé, les années reculent sous les coups de boutoir de la mémoire: Guerre des Six Jours. Guerre de Kippour. Première guerre du Liban. Deuxième guerre du Liban.

וקאלו לא חלף זמן והשנים דואות לאחור באבחת זכרון צולבת: ששת הימים. יום הכפורים. לבנון 1. לבנון 2.

Et comme toujours lorsque la peur me saisit, je sors dans la rue, malgré les sirènes, malgré le vide d'une ville enfermée. Pour témoigner.

וקדרכי ברגעי פחד, יוצאת אל הרחוב, על אף האנשקות. על אף ריק העיר הנעולה. להזכיר.

ואז מלחמה!

Et puis la guerre.

דס, טבח המונים וחללים בגבורתם. במוותם. וההיסטוריה טסה כאבחה אל המאה קודמת הרחוקה.

Le sang, les massacres et les soldats en plein devoir et en plein courage. En pleine mort. L'histoire est projetée dans un siècle antérieur.

הגוף נשרף. הנפש סוערה. היכן? בחלקת ארץ זאת? והטילים מרעימים, והרחוב בשלו, בריק. צח כמו הבקר, עדונו אינו יודע כי נשטף דם ילדים.

Le corps en flammes. L'âme dans la tempête. Serait-ce possible ? Ici ? Dans ce pays ? L'explosion tonitruante de missiles, tandis que la rue poursuit sa journée, vide. Pure comme le matin, sans avoir encore compris qu'elle est lavée dans le sang des enfants.

שבעה מלחמות, אני מבקשת לא עוד אחת. אבל היא בשלה. מתחוללת מתקומת בעוטף ובאצבע הדחודה בלל. והאוב טורף. היטריף?

Sept guerres. Je supplie qu'il n'y ait pas une autre. Mais la guerre continue. Elle se poursuit, déployant ses pétales rouges sur l'enveloppe de Gaza, sur le doigt du Nord. Dans tous ses échos, pendant que l'ennemi dévore. Et sera-t-il dévoré?

זאת מלחמה

C'est la guerre.

אקזרית. מקללה. ודס תינוקות קרוב אדמה. זועק בוקר בוקר מקרבי האדמה קרומים שהתפוררו זה מכבר.

זאת המלחמה. זאת היא!

Cruelle comme toujours. Maudite. Le sang des bébés offert à la terre. Et comme si le temps ne s'était pas écoulé, les sirènes d'alerte se déchirent un matin après l'autre, les membranes depuis longtemps effritées.

C'est la guerre ! C'est elle!

כתיבה בשתי שפות: רועי שלומי
ייעוץ לשוני בערבית: ד"ר הילה פלדשפירא

★

הפתה שלנו היא מרחב מוגן עבורכם.
כאן
אתם יכולים לשאול ואנו נשיב לכם
אתם יכולים לטעות ואנו נתקן אתכם
אתם יכולים לשיר ואנו נרקד יחד אתכם
אתם יכולים לכתוב ואנו נקרא כל מה שתצאו
אתם יכולים לבכות ואנו נחבק אתכם חזק
ונקשיב לסודות בלבבותיכם בעודכם ממלאים את החדרים בלבבותינו.
אתם יכולים לחלם ואנו נעזר לכם להגשים!
כך אמרנו לכם...
ומאז שיצאתם מהפתה שלנו לא יכלנו עוד להגן עליכם.

[לתלמידים שנמצאים רחוק ממוריהם ולמורים שלא היה ביכולתם להגן על תלמידיהם.]

صفنا هو حيزٌ محميٌّ من أجلكم.

هنا

بإمكانكم السؤال وسنجيبكم

بإمكانكم الغلط وسنصحكم

بإمكانكم الغناء وسنرقص معكم

بإمكانكم الكتابة وسنقرأ كل ما تريدونه

بإمكانكم البكاء وسنعانقكم بشدة

وسنستمع إلى الأسرار في قلوبكم وأنتم تملؤون الحجرات في قلوبنا.

بإمكانكم الحلم وسنساعدكم على تحقيقه!

هكذا قلنا لكم...

ومنذ غادرتم صفنا، لم يعد بإمكاننا أن نحميكم.

[إلى الطلاب الذين يوجدون بعيدًا عن معلميهم وإلى المعلمين الذين لم يتمكنوا من حماية طلابهم.]

Doron Katz-Asher's Orange Cake

עוגת התפוזים של דורון כץ־אשר

A recipe in round handwriting
That creates a small history
of happiness following happiness
that creates a cake.

Every Orange cake that was created
is a triumph
in the image of someone
eternal more than anyone.

Even if the others
or part of them
will not come back
and we did not have the chance to tell them goodbye

We will continue to squeeze till the end
through the slight light in our eyes
oranges
and will add
eggs, sugar, oil and flour

Until the small fogs in front of us
will go far beyond other horizons
and our eyes are wide open.

מתכון בקתב יד עגול
וממנו עולה היסטוריה קטנה
של אשר מחמת אשר
שבוראים עוגה.

כל עוגת תפוזים שנבראת
היא נצחון
בצלמו של אדם
נצחית מכל אדם.

גם אם האחרים
או חלקם
לא ישובו עוד
ולא הספקנו להפריד מעמם

נמשיך לסחט עד תם
מבעד האור המועט שבעינינו
תפוזים
ואליהם נוסיף
ביצים, סוכר, שמן וקמח

עד שהערפלים שלמולנו
ירחיקו אל עבר אפקים אחרים
ועינינו פקוחות לרוחה.

* Doron Katz-Asher and her daughters Raz and Aviv
were kidnapped to Gaza on October 7th and released
to Israel as part of a hostages exchange on 11/24/2023.
Efrat, Doron's mother, and Doron's brother Ravid
were killed in the attack.
The poem inspired by a recipe by Ruth Ofek
that Doron Katz-Asher especially loved
8.12.2023

* דורון כץ־אשר ובנותיה רז ואביב נחטפו לעזה בשבעה באוקטובר
והושבו ארצה במסגרת חילופי שבויים ב-24.11.2023.
אפרת, אימה של דורון, ואחיה רביד, נרצחו במתקפה.
השיר בהשראת מתכון של רות אופק שדורון כץ־אשר אהבה במיוחד
8.12.2023

Baksensorer

Jeg vil helst have en baksensor
der bipper højt et øjeblik før At alt er skruet sammen

חיישני רוורס

הכי הייתי רוצה חיִשְׁנֵי רוֹרֶס
שֶׁמִצְפְּצִפִּים חֶזֶק
רָגַע לִפְנֵי
שֶׁהִלַּל נִדְפַק

*

At first glance I
don't know any of the hostages
On second look I recognize them all
In me

*

במבט ראשון אני
לא מכיר איש מהחטופים
במבט שני אני מזהה בכולם
את עצמי.

أحضرهم إلى المنزل الآن!

134 HOSTAGES

StandWithUs

Bring dem hjem nu!

Bringen Sie sie jetzt nach Hause!

Немедленно верните их домой!

Traga-os para casa agora!

Ramenez-les à la maison maintenant !

Portateli a casa adesso!

צמדי מלחמה
מרץ 2024, אדר ב' ה'תשפ"ד - גיליון 20

צמדיה
מבט עין לשורה רבי משה

השפות בגיליון:

איטלקית

אנגלית

גרמנית

דנית

יידיש

עברית

ערבית

פורטוגזית

צרפתית

רוסית

מייסדים ועורכים: עדנה אפק ואלירן דיין

חפשו אותנו גם ב:

www facebook YouTube

